

De wolf en het kippetje

Zeer onlangs had ik het sterke gevoel weer onderdeel van de natuur uit te maken. Dat kwam zo: tijdens een wandeling in onze onvolprezen diergaarde Blijdorp zag ik een wolf een kip opvreten. Vroeger was de diergaarde een postzegelverzameling met dieren in kleine, betonnen en bedompte hokken. In het kader van het omvormen van deze ouderwetse toestand naar een moderne diervriendelijke tuin worden links en rechts quasi natuurlijke biotopen nagebouwd. Zo zijn er intussen een Mongoolse steppe, een olifanten-oerwoud, een vleermuisgrot en een wolvenvallei. Bij die wolvenvallei gebeurde het. Eén van de twee deze biotoop bewonende wolven was bezig met zijn voorpoten iets op te graven. Dat bleek weldra een kip. Een stevige zelfs, vast wel een uitgelegde en afgedankte Barnevelder of iets van vergelijkbaar kaliber. Vlak voor de ogen van de bezoekers vond vervolgens een culinair festijn plaats dat door maar zeer weinigen werd gewaardeerd. Eerst werd de kip geplukt. Grote dotten witte veren vlogen in het rond. Vervolgens begon een langdurig, bloederig en krakerig proces van verorbering. De details zal ik u besparen. Meer waard om te vermelden is de reactie van de meeste toeschouwers. Bijna iedereen zag de wolf, hoorde de krakende drumsticks tussen de wolvekaken, en riep "Jakkes bah, dóórlopuh!!"

Sinds wij de arbeidsdeling hebben uitgevonden hoeven we niet meer zelf op jacht naar vlees, maar kopen we dat bij de slager. Sinds de supermarkt is bedacht is die slager vaak niet meer dan

*een koelvitrine tussen de zuivel en het brood, tegenover het straatje met blikjes kattevoer. En dankzij de uitvinding van het polystyreen-bakje en het polyethyleen-folie hoeven we het vlees, dat ook nog maar zelden de vorm van het oorspronkelijke dier verraadt, niet meer direct te beroeren (dat is ook hygiënischer). Bijgevolg zijn er nog maar weinig mensen die een karbonade direct kunnen thuisbrengen als een stukje stoffelijk overgeschoten varken (*Sus scrofa Linnaeus, 1758*). Om maar te zwijgen over de runderlende, het paardebiefstukje-van-de-kogel en de gemarineerde kippetaté.*

We zijn geheel vervreemd van de dierlijke oorsprong van ons eten. Een schotel vol gegrilde lamskoteletjes bij de Griek zou genuttigd moeten worden tijdens het bekijken van een videofilm over een weiland met lammetjes in de maand maart. Alleen diegenen die dan vrolijk doorgaan met eten, geven blijk van een onvervalste kijk op ons oorspronkelijk omnivore eetpatroon.

Begrijp me goed, ik heb geen enkel bezwaar tegen een vegetarische leefwijze. Vegetariërs hebben vanuit een milieu-oogpunt gezien het gelijk volstrekt aan hun kant. Maar waar ik een beetje miselijk van word, is niet van een kip-verslindende wolf, maar van de toeschouwers die vol walging dóórlopuh, om vervolgens linea recta naar het restaurant van de Riviera-hal te gaan om daar een frikandel te consumeren. Daar moet nog wat basale natuur-educatie tegenaan.

Jelle W.F. Reumer